

ĐÓNG VAI THÚY KIỀU KỂ LẠI CHO MỌI NGƯỜI NGHE VIỆC BÁO ÂN BÁO OÁN

1. Dàn ý đóng vai Thúy Kiều kể lại cho mọi người nghe việc báo ân báo oán

a. Mở bài

Giới thiệu về bản thân: Trong mười lăm năm lưu lạc, cuộc đời tôi đã phải trải qua những tháng ngày “thanh lâu hai lượt thanh y hai lần”. Nhưng may mắn cuộc đời tôi đã thay đổi khi gặp được Từ Hải.

b. Thân bài

- Tôi trở thành đệ nhất phu nhân.
- Được Từ Hải tổ chức cho một phiên xét xử những người có ơn và oán với tôi.
- Tôi báo ơn những người đã từng giúp đỡ mình:
 - Đầu tiên, tôi mời Thúc Sinh, người đã cứu tôi ra khỏi chốn lầu xanh. Tôi trả ơn cho chàng bằng vật chất “Gấm trăm cuốn, bạc nghìn cân”.
 - Sau đó, tôi mời vãi Giác Duyên, cô a hoàn, mẹ quản gia,.. những người đã yêu thương, giúp đỡ tôi trong những ngày khốn khó.
- Tôi báo oán những kẻ đã rắp tâm hại cuộc đời tôi:
 - + Trước hết, tôi trả oán với Hoạn Thư – người vợ cả của Thúc Sinh.
 - + Cuộc nói chuyện của “kẻ cắp gặp bà già” giữa tôi và Hoạn Thư thật gay gắt.
 - + Vì vốn tôi là người nhân từ nên đã tha cho Hoạn Thư.
 - + Cuối cùng tôi xử tội những kẻ: Bạc Bà, Bạc Hạnh, Tú Bà, Mã Giám Sinh,...

c. Kết bài

- Tấm lòng nhân hậu, biết ơn, trân trọng của tôi với những ân nghĩa; giàu vị tha đối với những oán thù để chứng minh cho mọi người thấy triết lí “ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ” luôn đúng.

2. Viết đoạn văn đóng vai Thúy Kiều kể lại cho mọi người nghe việc báo ân báo oán

Sau bao tháng ngày đau đớn, ê chề, tủi nhục chốn lầu xanh. Tôi may mắn gặp được Từ Hải, chàng đã giúp tôi thoát khỏi cuộc sống chốn nhơ bẩn, còn giúp tôi trả ơn nghĩa và trả mọi oán giận. Ngày diễn ra cảnh trả mọi ân oán đó khiến tôi không thể nào quên. Người đầu tiên mà tôi cho mời đến để báo ân lại chính là chàng Thúc Sinh. Khi Hoạn Thư vừa được đưa ra, tôi đã chào cô ta bằng giọng điệu như trước đây khi tôi bị ép làm hoa nô phục dịch trong nhà

của cô ta: Tiểu thư cũng có bây giờ đến đây. Nghe tôi nói như vậy Hoạn Thư rụng rời phách lạc hồn xiêu. Thế nhưng vốn bản tính mưu mô và thuộc lại đàn bà lắm mồm lắm miệng ngay lập tức mụ đã lên tiếng kêu ca: "Tôi cũng chỉ là phận đàn bà thôi, mà đàn bà thì vốn dĩ hay ghen tuông, chẳng ai chịu nhường chồng mình cho người khác cả. Với lại tôi cũng rất yêu quý nàng, kính yêu nàng khi nàng trốn khỏi Quan Âm Các tôi đã không cho người đuổi theo. Nhưng dẫu sao tôi cũng là người có tội chỉ mong nàng rộng lượng bao dung mà tha thứ cho tôi". Trước những lời lẽ khôn ngoan, chặt chẽ như vậy, tôi nghĩ rằng "thôi tha cho mụ ta cũng là điều làm phúc", cho nên truyền quân lệnh tha bổng Hoạn Thư.

3. Đóng vai Thúy Kiều kể lại cho mọi người nghe việc báo ân báo oán - Bài tham khảo số 1

Hôm nay, lòng tôi vô cùng sung sướng, nhờ Từ công giúp đỡ mà tôi có dịp đền ơn báo oán với mọi người. Tôi - Vương Thúy Kiều một người đã gặp biết bao đau khổ, tủi nhục, đã từng làm ti thiếp người ta, lại đã từng thân hoa gửi chốn phong trần, nay tôi được đền ơn mọi người đã từng giúp đỡ tôi, được báo oán đối với những người đã hãm hại mình, lòng tôi tự xúc động. Nay tôi xin để cho mọi người nghe về báo ân, báo oán của mình.

- Từ Hải, xin chàng cho truyền gặp Thúc Sinh. Tôi nói.

- Được, cho truyền Thúc Sinh đến. Từ Hải đáp.

Chàng Thúc được truyền đến, mặt chàng xám lại như chàm đỏ, nhưng vẫn là chàng Thúc năm xưa đã từng cứu tôi thoát khỏi chốn lầu xanh phong trần. Tôi liền thưa với chàng rằng:

- Nghĩa nặng nghìn non mà chàng dành cho thiếp hồi ở Lâm Tri, thiếp nào đâu dám quên. Chẳng dám trách chi Sâm Thương làm thiếp chẳng vẹn chữ tòng của một người vợ, đã phụ lòng chàng dành cho thiếp. Nay nhờ ơn Từ công, thiếp chỉ có trăm cuốn vải gấm, nghìn cân bạc đền ơn chàng gọi là... mong chàng nhận tấm chân tình.

Nhìn chàng Thúc nhận chút của cải, lòng tôi lại bồi hồi nhớ lại chuyện xưa ở Lâm Tri khi đã có những tháng ngày sống hạnh phúc bên chàng, tưởng rằng như đó là giấc mộng đẹp cho đời, tôi nào ngờ lại bị Hoạn Thư gian trá, độc ác phá vỡ. Tôi than:

- Vợ chàng rõ quý quái tinh ma, phen này kẻ cắp bà già gặp nhau, thiếp xin trả hết cho nàng ta tất cả báo ân báo oán mà nàng đã gây ra cho thiếp.

Thoắt nhìn thấy Hoạn Thư mặt xám lại, mình run sợ quỳ xuống, tôi thoáng cười mỉa mai, chào thưa nàng ta:

- Ở kia, tiểu thư cũng có bây giờ đến chỗ tôi. Đàn bà dễ có mấy tay; đời xưa mấy mặt, đời này mấy gan, nay tiểu thư càng cay nghiệt thì sẽ càng nhiều oan trái. Đó chính là gieo gió ắt gặp bão đó.

Nàng ta hoảng sợ vội khấu đầu, lạy lục kêu ca với tôi rằng:

Rằng thưa tôi chút phận đàn bà nên ghen tuông cũng chỉ là lẽ thường tình. Nhớ khi nàng đã từng ở trong nhà tôi. Tôi đã cho nàng lên gác viết kinh, cho được gần với Phật pháp. Rồi khi nàng ra đi tôi nào dám níu kéo, cho người đuổi theo. Tôi cũng chỉ phận đàn bà, khi thấy chồng mình thương yêu người phụ nữ khác thì nào có thể dễ dàng cho qua. Nay tôi biết

mình đã gây việc chông gai mong chờ lòng khoan dung độ lượng của nàng tha thứ cho. Tôi xin nàng xem xét cho.

Khá khen thay cho Hoạn Thư, quả là nàng ta là một con người khôn ngoan, giao hoạt đến mức mà ta cũng phải khó xử. Tôi cứ tưởng rằng khi nêu ra tội ác của nàng thì có thể trừng phạt nàng vì có cái thói ghen tuông đến tàn nhẫn, độc ác của nàng ta. Nào ngờ nàng ta lại nói rằng nàng ta chỉ là nạn nhân của chế độ đa thê của người đàn ông nên ghen tuông thì ở đàn bà cũng là thường tình. Là người phụ nữ tôi hiểu được điều đó tất cả vì quá yêu chồng mà chồng thì lại có năm thê bảy thiếp thì nàng ta nói cũng có lí nhưng tội nàng ta gây ra nào có thể xoá bỏ. Nhưng nàng ta đã từng nói nàng ta là ân nhân của tôi, vậy thì công tôi coi như không có mà tha cho nàng ta, tôi cũng đâu muốn trừng phạt nàng ta nặng nề mà để mang tiếng nhỏ nhen khi rằng người ta đã biết lỗi và cầu xin tôi tha thứ. Tôi nghĩ vậy nên đã bảo với Hoạn Thư rằng:

- Khen cho Hoạn Thư khôn ngoan hết mực, nói năng vừa ý, phải lời. Tha ra thì cũng may đời, thôi thì nàng đã nhận lỗi, ta cũng tha cho coi như không có lỗi làm gì. Nay nàng và chàng Thúc hãy về Lâm Tri mà sống cho nhân nghĩa, năng làm việc tốt.

Thúc Sinh và Hoạn Thư vội khấu đầu cảm tạ và cáo lui. Mọi quân sĩ đều reo mừng, khen tôi khoan dung độ lượng. Tôi cũng vui mừng hạnh phúc vì đã đền ơn được chàng Thúc, lại vừa trừng trị một cách có lí, có tình đúng như quan niệm đạo đức của nhân dân ta đối với Hoạn Thư. Tiếp theo, tôi còn phải đền ơn nhiều người nữa, còn những bọn buôn thịt, bán người như Mã Giám Sinh, Tú Bà, Bạc Bà... thì không thể tha thứ phải diệt trừ họ để trừ hậu họa cho nhân dân. Thế là Từ công đã cho chém đầu bọn chúng. Mọi người và quân sĩ đều hô reo là phải, là đúng. Vậy là cuộc báo ân báo oán diễn ra tốt đẹp. Những người tốt thì đã được đền ơn bằng gấm vóc, vàng bạc còn những kẻ ác hại đời, hại dân đã bị trừng trị làm thoả lòng nhân dân.

Trong quãng đời lưu lạc, đầy gian truân, vất vả của mình thì cuộc báo ân báo oán mà Từ Hải đã dành cho tôi là quãng thời gian sung sướng, hạnh phúc nhất trong đời tôi. Và người đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi là Hoạn Thư. Một con người giao hoạt, đã gây việc chông gai nhưng lại rất khôn ngoan, ứng xử khéo léo, nói năng phải lời đã làm cho mọi người phải khó xử. Thật đáng khen.

4. Đóng vai Thúy Kiều kể lại cho mọi người nghe việc báo ân báo oán - Bài tham khảo số 2

Trong mười lăm năm lưu lạc, cuộc đời tôi tưởng bị chôn vùi trong những tháng ngày "thanh lâu hai lượt thanh y hai lần". Nhưng may mắn thay, đã có lúc tôi được cuộc đời nâng niu, ưu ái. Những thay đổi ấy có được là nhờ Từ Hải, một con người "đội trời đạp đất ở đời".

Về với chàng ít lâu, sau những chiến công lừng lẫy của chàng, tôi trở thành đệ nhất phu nhân. Chàng hỏi tôi về những người đã từng có ơn, những kẻ đã hãm hại, đẩy tôi vào bể khổ. Rồi chàng mời hết những người có ơn, bắt hết những kẻ gian ác ấy về cho tôi toàn quyền xử tội. Thế là hôm ấy, tôi và chàng ngồi trên điện xét xử: báo ân và báo oán. Đầu tiên là Thúc Sinh, người đã từng có ơn cứu tôi khỏi lầu xanh. Chàng Thúc bước vào, mặt đỏ như chàm, mình mẩy run run. Tôi nghĩ, chắc chàng quá sợ đây mà. Tôi biết chàng là người nhu nhược nhưng tôi không trách móc. Dù vợ cả chàng là Hoạn Thư luôn ghen tuông hành hạ tôi nhưng chuyện đó để khi khác! Giờ đây tôi phải đền ơn chàng. Tôi cất tiếng: "Chào chàng Thúc! Hôm nay mời chàng đến đây là để tôi bày tỏ chút lòng thành, xin được đền ơn chàng!".

Nghe đến đây dường đã đỡ sợ nên chàng lên tiếng: "Vâng..!". Tôi lại nói: "Nghĩa chàng dành cho tôi nặng đến nghìn non, trả làm sao hết. Đây có gấm trăm cuốn, bạc nghìn cân để tạ lòng chàng gọi là có vậy. Mong chàng nhận cho.. Người hầu bưng lễ ra, chàng lay tạ lời nhận lễ. Nhưng tôi nghi: "Sao chàng phải lay tạ, chàng còn sợ chẳng? Thôi ta để chàng đi vì còn nhiều người phải báo ân nữa". Nhìn chàng, tôi lại chua xót nghĩ đến sự quý quyết của Hoạn Thư. Tại sao hai con người ấy lại có thể chung chẵn, chung gối được nhỉ! Tôi bèn mỉm cười nói thêm với chàng Thúc: "Vợ chàng quý quá tinh ma, phen này kẻ cắp bà già gặp nhau".

Chàng đi ra và tiếp đó tôi báo ân cho nhiều người khác: vãi Giác Duyên, cô a hoàn, mẹ quản gia... những người đã yêu thương, giúp đỡ tôi trong những ngày khổ khó.

Sau đó là đến việc báo oán, người đầu tiên mà tôi phải trả thù, trả hết oán chính là Hoạn Thư - vợ cả của Thúc Sinh. Mẹ vừa vào tới cửa tôi đã nói đón: "Tiểu thư cũng có thì giờ đến đây ư?". Rồi tôi lại đồng dục hơn: "Đàn bà dễ có mấy tay. Từ xưa đến nay được mấy người nhiều mưu mô, tinh quái như bà?". Mẹ vội vàng quỳ xuống, phần vì nhận ra tôi đang ngồi trên, phần vì thấy hàng hàng quân lính áo giáp, gươm đao đầy mình. Tôi nghĩ: "Chắc phen này mẹ sẽ phát hoảng lên, sẽ lay lục van xin vì biết mình có tội. Mẹ sẽ biết thế nào là "gieo nhân nào được quả nấy". Tôi lại đồng dục hơn: "Dễ dàng là kiếp hồng nhan, ăn ở mà càng cay nghiệt thì sẽ càng chịu nhiều oan trái". Đến đây Hoạn Thư đã hiểu ra. Nhưng mẹ tinh ranh quá, mẹ còn bình tĩnh khấu đầu rồi xin thưa. Tôi biết mẹ sẽ kêu ca, sẽ chữa tội cho mình, lúc này tôi có thể cho mẹ từ giã cõi đời nhưng tôi vẫn muốn xem mẹ sẽ nói gì, và cũng một phần vì tôi muốn xem mẹ có hối cải không. Nếu có, tôi có thể mở lượng khoan hồng tha không giết mẹ. Mẹ bắt đầu thưa: "Thưa phu nhân, tôi đây là phận đàn bà hèn kém nên cũng như ai. Tôi ghen tuông thì cũng là chuyện thường tình, nghĩ lại ngày ấy kẻ hèn mọn này đã để phu nhân ra gác viết kinh ở, với lại khi phu nhân bỏ đi, tôi đâu đuổi theo bắt về mặc dù biết gác viện đã mất vài thứ đáng giá... Nhưng cũng tại kẻ hèn mọn này gây ra việc chông gai, giờ thì chỉ còn biết trông chờ vào tấm lòng bao dung rộng lớn như biển cả của phu nhân mà thôi. Xin phu nhân nghĩ cho mà thương cho kẻ hèn kém này".

Tôi bàng hoàng, khen cho mẹ khôn ngoan đến mực mà nói năng phải lời. Mẹ thật giáo hoạt, khôn ngoan, tinh quái, ranh mãnh. Nhưng lời nói của mẹ có lý quá, tôi cũng là đàn bà thì cần hiểu được suy nghĩ chung của đàn bà là thói ghen tuông. Nhưng tha cho mẹ thì may đời cho mẹ còn làm ra thì lại là người nhỏ nhen, với lại tôi đã có ý khoan hồng nếu mẹ biết hối cải. Dù chưa thấy hành động nhưng lời nói của mẹ thì cũng có tình, có lý. Mẹ đã nhận hết lỗi vào mình thì cũng khoan dung cho mẹ và tôi chỉ nói thêm: "Hãy biết hối cải vì sống mà tạo nhiều ơn nghĩa thì sẽ gặp nhiều điều tốt đẹp. Nên nhớ câu ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ".

Sau đó tôi còn xử tội nhiều tên khác. Tất cả chúng đều là lũ gian ác, độc địa, bất nhân. Đã trải qua biết bao đắng cay, khổ nhục tôi càng thấm thía cái lẽ đời: "Hồng nhan bạc mệnh". Nhưng thôi, giờ đây tôi đã đoàn tụ với cả nhà, có cha, có mẹ, có anh em, có người yêu chung thủy thì cuộc sống còn gì không hạnh phúc? Cuộc sống cũng có quy luật: "Gặp nhiều tai ương rồi sẽ có được niềm hạnh phúc".